

Matouš 15,29-39

Odtud Ježíš přešel zase ke Galilejskému moři; vystoupil na horu a posadil se tam. Tu se k němu sešly celé zástupy a měly s sebou chromé, mrzáky, slepé, hluchoněmé a mnohé jiné. Kladly je k jeho nohám a on je uzdravil, takže se zástupy divily, když viděly, že němí mluví, mrzáci jsou zdraví, chromí chodí a slepí vidí; i velebily Boha izraelského. Ježíš si zavolal své učedníky a řekl: „Je mi líto zástupu, neboť již tři dny jsou se mnou a nemají co jíst. Poslat je domů hladové nechci, aby nezemdleli na cestě.“ Učedníci mu namítli: „Kde vezmeme na poušti tolik chleba, abychom nasýtli takový zástup?“ Ježíš jim řekl: „Kolik máte chlebů?“ Odpověděli: „Sedm a několik rybiček.“ I nařídil zástupu usednout na zem; potom vzal těch sedm chlebů i ryby, vzdal díky, lámal a dával učedníkům a učedníci zástupům. I jedli všichni a nasýtli se; a zbylých nalámaných chlebů sebrali ještě sedm plných košů. Těch, kteří jedli, bylo čtyři tisíce mužů kromě žen a dětí. Potom propustil zástupy, vstoupil na loď a připlul na území Magadan.

Příběhů o nasycení je v Novém zákoně celá řada. Všichni čtyři evangelisté znají příběh o nasycení pěti tisíc. Matouš a Marek (**Mk 8, 1-9**) přidávají ještě příběh o nasycení čtyř tisíc. Proč?

Chápeme mnohost evangelií. Evangelia se od sebe navzájem liší, takže nevádí, že jsou čtyři. Doplnují se. Nabízejí širší vhled. Otvírají evangelium pro širší publikum. Ale když máme v tom samém evangeliu nejdřív nasycení pěti tisíc a za pár kapitol nasycení čtyř tisíc, vzbuzuje to otázky po nedostatku inspirace nebo příliš krátké paměti autorů.

Matouš a Marek vycházeli při vytváření svých evangelií z podobných pramenů. V těch našli dvě vyprávění o nasycení zástupů a rozhodli se obě zachovat. Tím vlastně vytváří představu, že společné jídlo je pro Ježíše a jeho posluchače rituálem, něčím co se pravidelně opakuje. Po kázání a uzdravování následuje společná hostina pod širým nebem, Ježíš je hostitelem. **Bere chléb – Vzdává díky – Láme – Dává.**

Zástup sedí na hoře obklopené pouští, je tu už třetí den, takže vyhládl. Do teď byli živi z Ježíšových Slovy, z jeho uzdravování. Byli strženi tím duchovním, co se dělo, na své fyzické potřeby zapomněli. Teď se chystají

zpět domů, jenže takhle vyhladovělí by nikam nedošli. Nejen Slovem, živ je člověk, potřebuje i chléb.

Ježíš vidí jejich hlad a je mu jich líto. Neignoruje lidské potřeby. Není tak duchovně povznesen, že by pro něj tělo bylo postradatelné, nedůležité. Tělo není pro Ježíše jen prostředek k dosažení cíle, osel, na kterém jedu.

Ježíšovi není jedno, jaké jsou naše každodenní starosti. Není mu jedno, jestli máme co jíst, jestli dojedeme domů. Do jeho království patří i dar chleba.

Učedníci ale nevědí, jak by zástup nakrmili. Kde vzít v poušti tolik chleba? To vede biblisty k tomu, že pokládají příběh o nasycení za dubletu, zdvojení, opakování situace, která se stala už dřív. Vždyť není možné, že by byli učedníci tak nechápaví. Že by po jednom úspěšném nasycení pochybovali o tom dalším.

Ale není naše lidská zkušenost přesně taková? Jak často my nevěříme v Boží moc, a když se přece prokáže, nestáváme se po nějaké době zas malověrnými?

Ježíš se ujímá iniciativy. Zjišťuje, kolik toho učedníci mají, jaké jsou jejich možnosti. Počty se mění, místo dvou ryb a pěti chlebů mají sedm chlebů a nějaké ryby. To nepodstatné se mění, ale to důležité zůstává: **Vzal – Vzdal díky – Lámal – Dával.** To je formulace, která k Ježíšovu syčení prostě patří.

Formulace, kterou dobře známe z Večeře Páně. Formulace, která potvrzuje, že stolování s Bohem je svým způsobem rituál.

Jedli a nasýtli se, ještě jim zbylo sedm košů a to tam byli čtyři tisíce mužů. Teď mohou vyrazit domů. Už nehrozí, že by na cestě omdlévali hlady.

Když Ježíš sytil zástup pěti tisíc, zbylo dvanáct košů, když sytil čtyři tisíce, zbylo těch košů sedm. Ta čísla jsou symbolická. Označují ty, kteří nepřišli. Jsou zváni, ale zatím nedorazili.

Číslo dvanáct odkazuje k dvanácti židovským kmenům. Na Ježíšovu hostinu jsou zváni všichni židé, i ti kteří zatím neuvěřili.

Čísly čtyři a sedm se pozvání otvírá ještě do větší šíře. Sedmička je číslem plnosti, čtyřka odkazuje ke čtyřem světovým stranám a přečtenému oddílu těsně předchází Ježíšův rozhovor s pohankou.

Ježíšova hostina se otevírá celému světu, všem lidem na všech světových stranách.

Těm všem je nabízena Boží blízkost, milost, odpuštění, společenství kolem jednoho stolu, jednoho společného jídla.

I my můžeme mít podíl na tom, že Ježíš **bere chléb – Vzdává díky – Láme – Dává.**

Amen